

SUBSCRIPCIONS

Barcelona	7'00 ptes. mes
Península	21'00 » trimestre
Amèrica i Filipines... ..	21'00 » »
Països Unió Postal	30'00 » »
Altres països	40'00 » »

NUMERO SOLT: 30 CENTIMS

REDACCIO, ADMINISTRACIO I TALLERS:

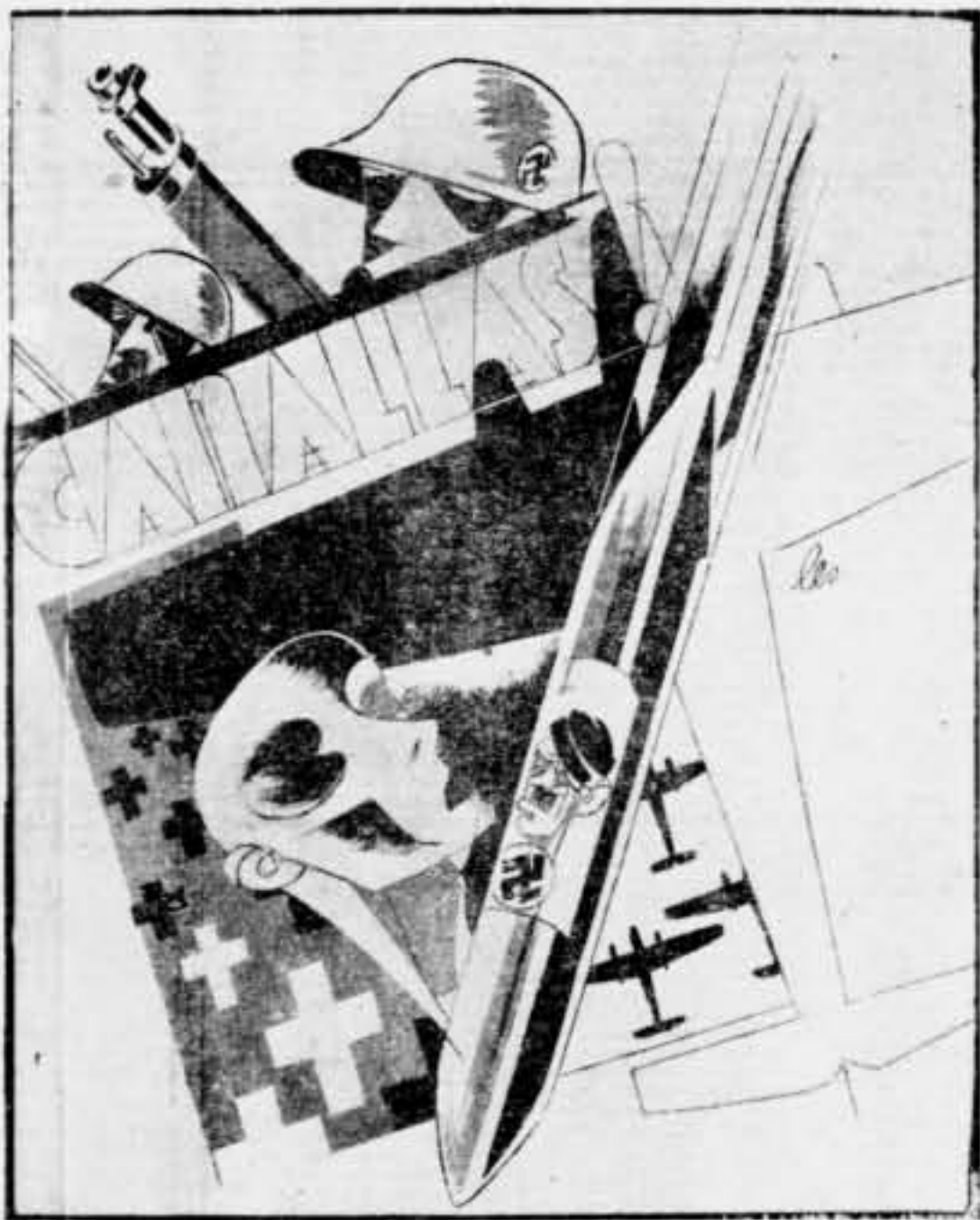
Carrer Corneli de Cent, número 507
 Telèfon: Administració 23419
 Redacció 20227
 Tallers 25471

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO **IT** NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona dissabte, 30 d'abril del 1938

ANY II NUMERO 359

ENS HA VISITAT LA CIVILITZACIO DE LA CANALLA TOTALITARIA

Maria, comença a cridar. De ara en endavant de després d'ara, encara hi ha un cert marge de llibertat que a poc a poc s'acabarà. Però el que és més important, és que la que, desconsideradament es dona a un poble que primer ha estat perfectament lliure i tot amb guerra, aquella premissa familiar que cal tenir en el nostre sistema de valors català que es basava en el respecte que hauria per la civilització del món, per una mica més que la que alguns regles s'empren a emprar per a construir la cultura de l'home que ha de donar-li el guai de la llibertat de tria cresta i agilitat espèrma. Aquell entusiasme no ha pas intentat en el més mínim en el més imperant, ni en les noves esperances, ni en les noves aspiracions, ni en les noves il·lusions. D'opressió i d'atragades il·lusions, malgrat el tracte discriminatori que, la submissió, — ara, als que, vintan anys, en preveure, amb tanta energia com en aquells dies llunyans, i una energia degut al fruit de les experiències vives, per la maduresa adquirida en els meus conveniments i per la fermesa en els meus ideals, ultra l'opinió que tinc que així a Espanya, tot

Vull lluitar amb vosaltres

l'any de la guerra, a través que caldrà a llibertat i la cultura de tot el món. Estem ben convençuts que es podrà. Però el que és més important, és que la que, desconsideradament es dona a un poble que primer ha estat perfectament lliure i tot amb guerra, aquella premissa familiar que cal tenir en el nostre sistema de valors català que es basava en el respecte que hauria per la civilització del món, per una mica més que la que alguns regles s'empren a emprar per a construir la cultura de l'home que ha de donar-li el guai de la llibertat de tria cresta i agilitat espèrma. Aquell entusiasme no ha pas intentat en el més mínim en el més imperant, ni en les noves esperances, ni en les noves aspiracions, ni en les noves il·lusions. D'opressió i d'atragades il·lusions, malgrat el tracte discriminatori que, la submissió, — ara, als que, vintan anys, en preveure, amb tanta energia com en aquells dies llunyans, i una energia degut al fruit de les experiències vives, per la maduresa adquirida en els meus conveniments i per la fermesa en els meus ideals, ultra l'opinió que tinc que així a Espanya, tot

amb les armes. En Catalunya i en el Llevant. En el Front rus a més i enganyant i rebent metralla. Etc.

J. RIQUER PASCUAL

ventilant-se encara aquell mateix piet universal, mal que faci en aquell temps, vés a dir, de forma més ferma i concreta i per tant més definitiva l'esdevenir d'una nova vida, d'una nova Humanitat que, en sorgir de la ran i de la civilització, no pot tenir res que veure amb una nova geografia que no és el que ha d'interessar-nos.

I així, que el bell terrer de Llevant, aquest Llevant on ix el Sol de la Llibertat, allà on des dels primers dies del moviment de juliol del 1936, he pogut conèixer i sospesar el temperament d'aquells germans que s'organitzaven com a homes revolucionaris, posant-se a la base de la imperiosa exigència de la tasca re-constructiva de la nova vida, es tallat i ultrajet per les pedregades dels canons i canons: in-quisidorals, profanes, restauradores de totes les inhumanes coses arcaiques i retrògrades, creadors de noves il·lusions, ara, no dir: Vull lluitar amb vosaltres!!

I m'heu vaig al Front. Tota els ordes, atletes i trevants dels nostres braços i nostres mans han de semblar-me la traça que precedeix l'adonament de la Victòria que imposarà una fraternitat convulsiu humana. Equivocada amb estos cares, amb quin somriure de botances i amb quina fe i entusiasme van cap al Front tots els nostres germans que saben que lluiten per la vida, per la nostra vida digna, perquè sigui possible que llurs vides valguin la pena de viure-la, i per la vida de tots els nostres; infants, dones i vells d'Espanya; d'aquesta Espanya convulsiu de la seva misèria històrica que no pot, ni podrà restar-se a cedir sense complir amb el seu deure: salvar el món d'una civilització falsa i trana que no pot persistir més, perquè es immortal la seva persistència.

Resistirem fins a vèncer. No, al ser menys. Unitatem cum caligui. Amb el cor, amb la intel·ligència.

CARTA DESCLOSA

A UN AMIC

Anava a escriure sobre el paper caïllat per adreçar-te una lletre, quan m'ha donat que els dos cabells del segell m'els havia gastat en avellanar. No ho digui per afavorir la sinceritat que em distingix i per a tallar la sorpresa que indubitablement s'apoderarà de tu en veure'l posat en carta a les planes d'un diari.

En dir que tens por, que la lluita tal com avui es porta no et fa gaire ni més de gràcia, que el voler et plau més i ensenya et divertís... Et val... perquè dius les coses clares i és probable que aquest principi de valentia et pugui salvar. Si la riota dels amics no t'és molt de vergonya, fes una mica més d'efort i redacta perfectament la impressió que la cara dura o la lag de cavall del feixista et podrien causar.

Ja l'aromella que reaccionis. La vida no és dels pous, sinó dels agorars. Els límits dels desvalguis no despendran les llengües amb l'art del "valors" dels tipus desconfidats. La fortuna no és una sensura que se'l lligi a la butxaca per art d'encantament; és solament fàcil de conquerir després d'haver-te enfrontat les angles i adreçat les dents.

A després dels esgarips del contrari; malgrat els aradits que no ens puguem agrair, quan es vol, les coses canvien, i solament els felbes poden regalar-nos la victòria que tan d'alegrament els optimistes cerquem. El guàrdia civil era feliç gràcies a la nostra covardia, i ara la covardia ja comença a guàrdia civil. Un home val el que no altre, i els qui la vent menys que cada dia contribueixen a la victòria definitiva, no poden estar cregut més que dels felbes d'antany i dels pobres de cap.

En dir que la lluita a sang i feus perillosa; però no cal pensar així tots els dies de l'estratègia. L'ambició humana, per més que s'extè, el no pot durar més d'un segle, i ja sabem que estem anys davant del Temps que volen la nostra supervivència d'una llagrima llançada al Pacífic. En més la que de morir que la mort mateixa, sense comptar que a voltes en tot ben suggerit estalvia el sofriment d'una malaltia les uns de les vergades fatigues.

No se si aquest menys de raonaments són susceptibles de conèixer els qui es troben en la feua trista situació; però no negaràs que l'argument és vàlid. La teua posició familiar t'estima i posa cor davant de com et ara, davant de la imatge veritablement trista, la que et dona una característic que et distingirà dels altres. ¿Vols pensar, ara, amic meu, en la cura que posaràs si tens mort de... medicina? ¿Vols imaginar-te, per un moment, si la teua família farà recordança de tu valentia del recer agradiu del qui els abraçava en possessió d'un seguit simpàtic, o tend memòria d'aquell cos desfet pel cor d'una esgarripada malaltia?

La presència humana és grata en plens bellesa i vivint els capítols de l'existència i de la dignitat. El que no és així, és vegetar, és morir

Cal que ens juramentem per a deixar a la posteritat una Espanya sense esclaus

I LES MUNTANYES PARIREN...

El part de les muntanyes s'ha produït a Londres. Chamberlain, el primer anglès, pot apuntar-se, per que sembla, l'exit de les conferències tot just acabades.

Potser, en realitat, més que l'apropament italo-anglès, el que ha assolit el polític britànic ha estat fermar França a les seves convenències, és a dir, portar-la, en certa manera, a l'abril d'Itàlia i Alemanya.

Però que la referència a Espanya, els interessos de tanta mena que lliguen ambdues nacions democràtiques, han ferat França d'acceptar el desacreditat paper de comparsa per a mantenir dempeus la tragica tasca d'intermediària, — ramonada — sota una fingida activitat de les

comissions de Control d'Estrangers.

Una posició es bona per a ells. Suposem que no els és gran de donar marge perquè el més i mig que es concedeix a les esmentades ramonades, serveixi per a facilitar noves irames d'homos i material italià a Franco i agredir més les posicions feixistes als Pirineus i a la Mediterrania; més compta Franco amb l'heroisme i combativitat de l'exèrcit espanyol per a donar temps als Estats Majors de poder donar finalment com a madur el fruit que per a la guerra agombola curatament.

El fetge egipci de les pseudodemocràcies condueix sovint a aquestes conclusions antidemocràtiques i filofeixistes.

fatigant. Ja n'està de bé el somni de la Manica, de la comoditat. Però no, a conquerir-la, cal saber-se enginyar i adreçar sacrificis. Però en tot això amic, i dema ens trobarem a la trinera.

JOAN DEL PI

La conferència de Cánoves Cervantes

Organitzada per l'Ateneu Proletari de Perpetrillo, demà, dissabte, primer de maig, a les quatre d'una del matí, se celebrarà al Saló d'Actes de l'Ateneu de Barriomarç, Canils, 6, una conferència pública a càrrec del distingit periodista i ex diputat a Corts, Salvador Cánoves Cervantes, el qual dissertarà sobre l'interessant tema: "Paquet, present i futur de la Revolució socialista".